

PRIČA O LJUBAVI I LUDOSTI

Jednom davno, svi ljudski osjećaji i sve ljudske kvalitete našli su se na jednom skrivenom mjestu na Zemlji.

Kada je Dosada zijevnula treći put, Ludost je, uvijek tako luda, predložila:

"Hajdemo se igrati skrivača! Tko se najbolje sakrije, pobjednik je među osjećajima."

Intriga je podigla desnu obrvu, a Radoznalost je, ne mogavši prešutjeti, zapitala:

"Skrivača? Kakva je to igra?"

"To je jedna igra", započela je objašnjavati Ludost, "u kojoj ja pokrijem oči i brojim do milijun, dok se svi vi ne sakrijete. Kada završim s brojanjem, polazim u potragu i koga ne pronađem, taj je pobjednik."

Entuzijazam je zaplesao, slijedilo ga je Oduševljenje. Sreća je toliko skakala da je nagovorila Sumnju i Apatiju koju nikada nista nije interesiralo.

Ali nisu se svi htjeli igrati.

Istina je bila protiv skrivanja, a i zašto bi se skrivala? Ionako je uvijek, na kraju, svi pronađu. Ponos je mislio da je to glupa ideja, iako ga je zapravo mučilo što on nije bio taj, koji se sjetio predložiti igru. Oprez nije htio riskirati.

"Jedan, dva, tri.",

počela je brojati Ludost.

Prva se sakrila Lijenost, koja se kao i uvijek, samo bacila iza prvog kamena na putu. Vjera se popela na nebo, Zavist se sakrila u sjenu Uspjeha koji se mučeci popeo na vrh najvišeg drveta. Velikodušnost se nikako nije mogla odlučiti gdje se sakriti jer joj se svako mjesto činilo savršenim za jednog od njenih prijatelja. Ljepota je uskočila u kristalno čisto jezero, a Sramežljivost je provirivala kroz pukotinu drveta. Krasota je našla svoje mjesto u letu leptira, a Sloboda u dah u vjetrova. Sebičnost je pronasla skrovište, ali samo za sebe! Laž se sakrila na dno oceana (laže, na kraju duge), a Požuda i Strast u krater vulkana. Zaborav se zaboravio sakriti, ali to nije važno.

Kada je Ludost izbrojavala 999.999, Ljubav još nije pronasla skrovište jer je bilo sve zauzeto. Ugledavši ružičnjak, uskočila je, prekrivši se prekrasnim pupoljcima.

"Milijun!",

zavikala je Ludost i započela svoju potragu. Prvu je pronasla Lijenost, iza najbližeg kamena. Ubrzo je začula Vjeru kako raspravlja o teologiji s Bogom, a Strast i Požuda su iskočile iz kratera od straha. Slučajno se tu našla i Zavist, i naravno Uspjeh, a Sebičnost nije trebalo niti tražiti. Sama je izletjela iz svog savršenog skrovišta koje se pokazalo pčelinjom košnicom. Od tolikog traženja Ludost je ožednila, i tako u kristalnom jezeru pronasla Ljepotu. Sa Sumnjom joj je bilo još lakše jer se ona nije mogla odlučiti za skrovište pa je ostala sjediti na obližnjem kamenu. Tako je Ludost, malo po malo, pronasla gotovo sve. Talent u zlatnom klasju žita, Tjeskobu u izgorenoj travi, Laž na kraju duge (laže, bila je na dnu oceana), a Zaborav je zaboravio da su se uopće ičega igrali.

Samo Ljubav nije mogla nigdje pronaći. Pretražila je svaki grm i svaki vrh planine i kada je već bila bijesna, ugledala je ružičnjak. Ušla je među ruže, uhvatila suhu granu i od bijesa i iznemoglosti

počela udarati po prekrasnim pupoljcima. Odjednom se začuo bolan krik. Ružino je trnje izgrebalo Ljubavi oči.

Ludost nije znala što učiniti. Pronašla je pobjednika, osjećaj nad osjećajima, ali Ljubav je postala slijepa. Plakala je i molila Ljubav da joj oprost i naposljetku odlučila zauvijek ostati uz Ljubav i pomagati joj.

Tako je Ljubav ispala pobjednik nad osjećajima, ali ostala slijepa, a Ludost je prati gdje god ide.